

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2016. november hó 09. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A hivatali vesztegetés elfogadása büntette miatt **I.r.** vádlott és társa ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa 2015. november 10. napján kihirdetett 41(I.)Kb.913/2015/12. számú ítéletét **I.r.** vádlott és **II.r.** vádlott tekintetében megváltoztatja.

A vádlottak történeti tényállás 1. pontjában értékelt cselekményét társtettesként, anyagi előnyért, hivatali köteleességét megszegve elkövetett hivatali vesztegetés elfogadása büntettének [Btk. 294. § (1) bekezdés I. fordulat, (3) bekezdés I. fordulat a) pont aa) alpont] minősíti.

A vádlottakkal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetést 2-2 (kettő-kettő) évi börtönbüntetésre súlyosítja.

A Bü.91.785. számú letétben kezelt 110 euró tekintetében a vádlottak vonatkozásában külön-külön 55-55 (ötvenöt-ötvenöt) euró vagyonekobzást rendel el.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét **I.r.** , **II.r.** vádlottak tekintetében helybenhagyja.

Indokolás:

A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa a 2015. november 10-én kelt 41(I.)Kb.913/2015/12. számú ítéletével **I.r.** és **II.r.** vádlottakat bűnösnek mondta ki 3-3 rb. a Btk. 294. § (1) bekezdésébe ütköző társtettesként elkövetett hivatali vesztegetés elfogadása büntetében, ezért őket halmazati büntetésül külön-külön 1 év 6 hónap börtönbüntetésre és 2 év közügyektől eltiltásra, 50 napi tétel, napi tételenként 1.000 forint pénzbüntetésre ítélte. Rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról, és a pénzbüntetés meg nem fizetése esetén történő átváltoztatásáról. A pénzbüntetés megfizetésére mindkét vádlottnál 5-5 hónapi részletfizetést engedélyezett. Az eljárás során lefoglalt 110 euró elkobzását rendelte el. Az I.r. vádlottat kötelezte 48.240 forint bűnügyi költség megfizetésére, míg a fennmaradó 111.500 forint bűnügyi költség megfizetésére a vádlottakat egyetemlegesen kötelezte.

Az elsőfokú tárgyaláson jelenlévő katonai ügyész három napi gondolkodási időt tartott fenn nyilatkozatának bejelentésére, majd törvényes határidőn belül a vádlottak terhére, a kiszabott börtönbüntetés súlyosítása érdekében fellebbezést jelentett be. A fellebbezésének indokolása szerint az elsőfokú bíróság által alkalmazott szabadságvesztés a bűncselekmény tárgyi súlyára is figyelemmel nem felel meg a generális és speciális prevenció követelményeinek, mivel az lényegesen elmarad a kiszabható büntetés középértékétől. Indítványozta ezért az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a vádlottak szabadságvesztés büntetésének súlyosítását.

A vádlottak és védőik enyhítés érdekében jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.1251/2015/1. számú átiratában az ügyész által bejelentett fellebbezést kiegészítéssel tartotta fenn. Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet hiányossága miatt megalapozatlan, amely azonban a rendelkezésre álló iratok alapján kiküszöbölhető a tényállás kiegészítésével. Ezt követően már alkalmasnak találta az elsőfokú ítéletet felülbírálatra. Véleménye szerint azonban a vádlottak I. tényállásban írt cselekménye a vád szerint minősül, az alkalmas a Btk. 294. § (1) bekezdésébe ütköző, a (3) bekezdés aa./ pontja szerint minősülő hivatali kötelességét megszegve elkövetett hivatali vesztegetés elfogadása büntetnének megállapítására. Álláspontja szerint a lefoglalt euró vagyonek kobzásáról és nem elkobzásáról kell rendelkezni, mivel az a vagyoni előny tárgya volt. Indítványozta ezért az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a vádlottak cselekményének indítványa szerinti minősítését, II.r. vádlott tekintetében a pénzbüntetés mellőzését, és elkobzás helyett vagyonek kobzás alkalmazását, továbbá a vádlottakkal szemben kiszabott szabadságvesztés súlyosítását.

A másodfokú nyilvános ülésen a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség jelenlévő képviselője átiratában foglaltakat kiegészítéssel, illetve módosítással tartotta fenn. Ennek során kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítékokat számba vette, azokat értékelte, azonban indítványa szerint a tényállás hiányossága miatt kiegészítésre szorul. Indítványozta ezért, hogy a bíróság tüntesse fel a rendelkezésre álló iratok alapján a rendőri eljárás alá vont személyek neveit, illetve az általuk vezetett gépjárművek forgalmi rendszámát, továbbá hívja fel a tényállásban a megszegett szabályokat. Az ítélet személyi részét a vádlottak nyilatkozatában foglaltak szerint indítványozta kiegészíteni. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a vádlottak bűnösségére, azonban tévedett amikor az I. tényállásban rögzítettek alapján a vesztegetés alapesetét róta a vádlottak terhére. Megállapítható ugyanis, hogy a vádlottak észlelték a gépjárművezető szabálysértését, azonban nem intézkedtek vele szemben. Mindez álláspontja szerint a vesztegetés minősített esetének megállapítására alkalmas a vádlottakkal szemben. Az ítéleti tényállás további pontjaiban írt cselekmények minősítésével egyetértett. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés eltúlzottan enyhe. Módosította továbbá indítványát és továbbiakban nem vitatta a lefoglalt pénzösszeg elkobzásának helyességét, mivel az nem eredményezett vagyongyarapodást a vádlottaknál. Megismételte átiratában tett további indítványait.

A vádlottak védője az írásban előterjesztett perbeszéd tervezetét fenntartotta. Elsődlegesen az ítélet hatályon kívül helyezését indítványozta, mivel az álláspontja szerint hiányosságai miatt megalapozatlan, amely a másodfokú eljárásban nem kiküszöbölhető. Másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítésére tett indítványt.

Elsődleges indítványával kapcsolatban kifejtette, hogy szükséges lett volna azoknak a gépkocsivezetőknek a meghallgatása, akiket a vádlottak eljárás alá vontak. Különösen indokolt lett volna ez az I. tényállásban írt gépkocsivezető vonatkozásában, mert csak így lehetett volna állást foglalni, hogy valóban szabálysértés történt-e, amely miatt a vádlottak nem tettek feljelentést. Nem került továbbá tisztázásra az sem, hogy a gépkocsivezető ajánlotta-e fel a pénzt, vagy pedig a vádlottak kérték. Szükségnek tartotta volna a tachográf adataival kapcsolatos bizonyítást is, mivel nem egyértelmű, hogy hitelesnek lehet-e elfogadni annak adatait. Álláspontja szerint a további bizonyítás hiányában nem lehet állást foglalni a vádlottak kötelességszegését illetően. Az ügyészi indítvánnyal összefüggésben kifejtette, hogy az I. tényállásban írt cselekmény nem különbözik a vádlottak terhére rótt többi bűncselekménytől. E szerint nem arról volt szó, hogy a vádlottak szabálysértés miatt ne tettek volna feljelentést, hanem céljuk se volt, hogy olyan látszatot keltsenek,

amelyek a gépkocsivezetőket megtevesztették abban a vonatkozásban, hogy szabálysértést követtek-e el. Az elsőfokú bíróság ítéletének 3. oldal utolsó bekezdésében minderre helyesen utalt. A vádlottak ki akarták provokálni, hogy pénzt ajánljanak fel részükre. Nem merült tehát fel egyik tényállásban írt cselekménnyel összefüggésben sem, hogy a szabálysértés gyanúja ellenére tudatosan nem tettek volna feljelentést. Figyelemmel arra, hogy a vádlottak hozzátartozói a vádlottak támogatására szorulnak, ezért a vádlottak szabadságvesztésre ítéltése esetén családjuk mindennapi megélhetése kerülne veszélybe. Indítványozta ezért, hogy az ügyészség súlyosításra irányuló fellebbezésének elutasítása mellett a vádlottakkal szemben végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztést alkalmazzon a másodfokú bíróság.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 348. § (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírált. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok betartásával járt el.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú katonai tanács ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a releváns bizonyítékokat megvizsgálta és értékelési körébe vonta. A vádlottak lényegében elismerték a terhükre rótt bűncselekmény megvalósítását, ugyanakkor az I.r. vádlott a tárgyaláson úgy nyilatkozott, hogy kötelességüket nem szegték meg, mivel nem volt megállapítható szabálysértés, ami miatt elmulasztották volna az intézkedésüket.

Az elsőfokú bíróság a Be. 296. § (1) bekezdés a./ pontja alapján a külföldi tanúk vallomását, azok felolvasásával tette a bizonyítás részévé, ismertette továbbá a releváns iratokat, köztük az RSZVSZ jelentését, és az igazságügyi műszaki szakértő véleményét. Bizonyítékokat értékelő tevékenységről számot adott.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás azonban hiányos, emiatt a Be. 351. § (2) bekezdés b./ pontja alapján megalapozatlan, továbbá a vádlottak személyi körülményeiben bekövetkezett változások miatt is kiegészítésre szorul. Az előzőek miatt a Be. 352. § (1) bekezdés a./ pontjára figyelemmel a vádlottak nyilatkozata, valamint a rendelkezésre álló és az elsőfokú bíróság által is ismertetett okiratok alapján a másodfokú bíróság a következők szerint egészíti ki a tényállást.

I.r. vádlott jelenleg az ... Kft-nél értékesítőként dolgozik, ahol 120.000 forint a nettó keresete. Felesége 97.000 forint jövedelemmel rendelkezik.

II.r. vádlott a ...-nél áll alkalmazásban, ahol havi 120.000 forint a nettó keresete, három gyermek eltartásáról kell gondoskodnia, ő az egyedüli kereső.

Az ítélet I., II., III. tényállásában írtakat a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség indítványával egyezően azzal egészíti ki, hogy 2014. december 03-án 12.20 órakor a vádlottak a ... frsz-ú tehergépkocsit vezető ... román állampolgárt, 14.47 órakor a ... frsz-ú ... típusú nyergesvontatóval közlekedő ... spanyol állampolgárt, majd 15.09 órakor a ... frsz-ú ... típusú autóbust vezető ... román állampolgárt vonták ellenőrzés alá.

Az I. tényállásban írtakat kiegészíti azzal, hogy a vádlottak észlelték az ellenőrzés alá vont tehergépjármű tachográfja alapján, hogy a tehergépkocsi átlépte a számára előírt 80 km/h sebességhatárt, és az ellenőrzés előtt is folyamatosan 90 km/h sebességgel haladt. A vádlottak mulasztásukkal megszegték a Rendőrség Szolgálati Szabályzatáról szóló 30/2011. (XI.22.) BM rendelet 9. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezést.

Kiegészíti továbbá azzal, hogy a vádlottaknál a vesztegetés során kapott pénzt megtalálták, és az lefoglalásra került.

Az előzőekben írt kiegészítésekkel az elsőfokú bíróság ítélete már mindenben mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, és azt a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa elfogadta felülbírálata alapjául.

A másodfokú bíróság nem találta alaposnak a vádlottak védője által az ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló indítványát.

Az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, törvényesen tette a bizonyítás részévé a külföldi tanúk vallomását, azok felolvasása útján. A vádlottak védője az elsőfokú eljárásban mindezt nem kifogásolta. A másodfokú bíróság álláspontja szerint e tanúk nyomozás során tett vallomása alkalmas volt arra, hogy azokat a bíróság bizonyítékként értékelje, amely vallomások nem voltak ellentétesek a vádlottak által tett nyilatkozatokkal.

Figyelemmel arra, hogy az elsőfokú bíróság ítélete a kiegészítéseket követően már megalapozott, nem kerülhetett sor annak megalapozatlanság címén történő hatályon kívül helyezésére.

A vádlottak cselekményének eltérő minősítésére irányuló ügyészi fellebbezést a másodfokú bíróság alaposnak találta.

Az elsőfokú katonai tanács okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére és helyesen minősítette ítéletének II. és III. tényállási pontjaiban írt cselekményeket a Btk. 294. § (1) bekezdésében írt hivatali vesztegetés elfogadása büntettének. A másodfokú bíróság osztotta e körben az elsőfokú ítélet indokolásában kifejtett álláspontot.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint azonban tévedett az elsőfokú katonai tanács, amikor az ítélet I. tényállásában írt cselekményt nem minősítette a Btk. 294. § (1)-(3) bekezdés a./ pont aa./ alpontja szerint.

A vádlottak rendőrként, tehát a Btk. 459. § (1) bekezdés 11/k. pontja szerinti hivatalos személyként jártak el. Észlelték hivatalos eljárásuk során a szabálysértés gyanúját, azonban kötelességüket megszegve nem intézkedtek a szabálysértés elkövetésével gyanúsítható gépjárművezetővel szemben. A másodfokú bíróság álláspontja szerint nem arról van szó, hogy a vádlottaknak állást kellett volna foglalni a szabálysértés elkövetését illetően, hanem annak gyanúja észlelése után kellett volna intézkedniük. Ennek következményeként helyszíni bírságot kellett volna alkalmazni az elkövetővel szemben, amennyiben a szabálysértést az elkövető nem vitatja, vitás esetben pedig feljelentési kötelezettségüknek kellett volna eleget tenni. A vádlottak a tényállásban nevesített kötelességüket pedig azért szegték meg, mert kötelességszegésükért ellenszolgáltatásként pénzt kaptak. A másodfokú bíróság álláspontja szerint ezért a I. tényállásban írt magatartásukkal megvalósították az ügyészi vád szerinti Btk. 294. § (1) bekezdésébe ütköző, a (3) bekezdés a./ pont aa./ alpontja szerint minősülő anyagi előnyért, hivatali kötelességét megszegve elkövetett vesztegetés elfogadásának büntettét.

Az elsőfokú bíróság egyébként helyesen állapította meg a vádlottak elkövetői minőségét társtettesként, mivel cselekményüket egymás tevékenységéről tudva közösen valósították meg.

Az előzőekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és a tényállás I. pontjában értékelt cselekményt az előzőek szerint minősítette.

A vádlottak büntetésének súlyosítás érdekében előterjesztett fellebbezést a másodfokú bíróság alaposnak találta.

Az elsőfokú katonai tanács helyesen vette figyelembe a bűnösségi körülményeket, melyet ki kell egészíteni a további időmúlással, mint nyomatékos enyhítő körülménnyel. Figyelembe kell venni továbbá, hogy a vádlottak I. tényállási pontban írt cselekménye súlyosabban, 2-8 évig terjedő szabadságvesztéssel fenyegetett bűncselekménynek minősül.

Az előzőek alapján a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa úgy ítélte meg, hogy a vádlottakkal szemben kiszabott 1 év 6 hónap börtönbüntetés eltúlzottan enyhe, amely nem alkalmas a büntetési célok elérésére. ezért mindkét vádlott szabadságvesztés büntetését 2-2 évi börtönbüntetésre súlyosította, mely álláspontja szerint alkalmas a büntetési célok elérésére.

A másodfokú bíróság nem értett egyet a szabadságvesztés felfüggesztésére irányuló védelmi fellebbezéssel. A másodfokú bíróság álláspontja szerint rendőrként súlyos korrupciós bűncselekményt megvalósító vádlottakkal szemben csak a végrehajtandó szabadságvesztés alkalmas a büntetés céljainak elérésére, különösen arra, hogy másokat is visszatartson hasonló bűncselekmény elkövetésétől.

Az elsőfokú bíróság tévedett, amikor a lefoglalt euró elkobzásáról rendelkezett. A lefoglalt pénz elkobzásának törvényi előfeltételei nem állnak fenn, illetve a törvény kifejezett rendelkezése szerint nem kobozható el az a tárgy, amely tekintetében vagyoneklobzásban van helye. A vádlottak, ha csak időlegesen is hozzájutottak a vesztegetési pénzhez, a 110 eurót a bűncselekmény elkövetése során szerezték, ezért arra a Btk. 74. § (1) bekezdés a./ pontja alapján vagyoneklobzást kellett elrendelni. Ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet megváltoztatta és a vádlottakkal szemben 55-55 euró tekintetében vagyoneklobzást rendelt el a rendelkező részben írtaknak megfelelően.

Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek, ezért azokat a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa egyebekben helyes indokainál fogva - mindkét vádlott tekintetében - helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsának ítélete a Be. 372. § (1), (2) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2016. november hó 09.

Dr. Ruzsás Róbert hb. dandártábornok s.k. a tanács elnöke, Dr. Török Zsolt hb. ezredes s.k. előadó bíró, Dr. Mészáros László hb. ezredes s.k. bíró

A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsának ítélete **I.r.** vádlott és **II.r.** vádlott tekintetében a rendelkező részben írt változtatással jogerős és végrehajtható.

, 2016. november hó 09.

. Ruzsás Róbert hb. dandártábornok s.k.
a tanács elnöke